

Таким чином, вважаємо, що суб'єктами модернізації прав і свобод людини мають бути представники всіх гілок влади, теоретики державного управління та суспільно-політичних наук, громадські об'єднання та всі активні громадяни. В якості висновку можна констатувати, що необхідною умовою сучасної модернізації державного управління у сфері забезпечення прав і свобод людини і громадянина є наступні етапи:

- критичне переосмислення домінуючої з радянських часів позитивістської доктрини права та послідовне визнання субстативної концепції права;
- системна робота з формування сучасної правової культури; послідовне й системне впровадження людиноцентричної правової парадигми розвитку суспільно-владних відносин із всебічним дотриманням максими “людина – основна цінність і первинний суб'єкт права”;
- інституціалізація громадського спротиву владі, що порушує права людини або нездатна забезпечити їх захист.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Nye Joseph S. Jr. *Get Smart. Combining Hard and Soft Power* / Nye Joseph S. Jr. URL: www.foreignaffairs.com/articles/65163/joseph-s-nye.../get-smart. (дата звернення: 27.04.2019).
2. *Про Стратегію сталого розвитку “Україна – 2020”*: Указ Президента України № 5\2015. URL: www.president.gov.ua/documents/18688.html. (дата звернення: 27.04.2019).
3. *Україна в міжнародних рейтингах* // Фонд підтримки винаходів Мінекономрозвитку. URL: <https://www.sfii.gov.ua/%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B0-%D0%B2> (дата звернення: 27.04.2019).
4. *Третина українців відчують погіршення з правами людини після Майдану* // Українська правда. URL: <https://www.pravda.com.ua/news/2018/12/12/7201031/> (дата звернення: 27.04.2019).

**Ткачук Олег Степанович, магістрант,
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів**

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Забезпечення соціальної безпеки населення є однією із прерогатив регіональної політики владних органів місцевого самоврядування. Кожна людина у будь-якому віці потребує відповідного соціального піклування. Одним із таких основоположних принципів соціального піклування є надання відповідних послуг через заклади охорони здоров'я. Саме від того, як організований процес отримання індивідом медичних послуг і залежить територіальна організація закладів охорони здоров'я.

На загальнонаціональному рівні кожної держави визначено принципи та правила забезпечення охорони здоров'я населення. Проте, в силу регіональних особливостей розвитку територій, дані принципи та правила перетворюються лише в рекомендації, які неухильно повинні дотримуватися.

Разом з тим, при розробці планування та провадження територіальної організації закладів охорони здоров'я слід дотримуватися загальноприйнятих у світовій спільноті принципів якості та доступності медичних послуг [1].

У сфері регіонального забезпечення здоров'я населення та організації закладів охорони здоров'я можемо виділити наступні заходи регіональної політики в системі територіальної організації закладів охорони здоров'я:

- створення найвищого рівня забезпечення комплексними медичними послугами та провадження безперервного процесу надання допомоги;
- фокусування на потребах пацієнта передбачає: розробку такої системи закладів охорони здоров'я, яка максимально відповідатиме потребам окремо взятого пацієнта та такої системи закладів, діяльність яких зосереджуватиметься на потребах визначених груп населення;
- забезпечення максимально можливого географічного покриття – регіональна політика та результати її імплементації повинні сприяти такій організації розташування закладів охорони здоров'я, що забезпечуватимуть максимізацію доступності населення до медичних послуг та мінімізуватимуть їх дублювання;
- створення списків медичних потреб населення;
- провадження стандартизованих медичних послуг шляхом створення мережі закладів міжпрофесійного рівня – така політика сприятиме максимальному покриттю населення території медичними послугами різного виду складності та широкої кваліфікації;
- забезпечення організаційної підтримки та культури лідерства – саме регіональні владні рівні повинні визначати організацію закладів охорони здоров'я [5].

Регіональна політика та її імплементація, мають значний вплив як на діяльність самих закладів охорони здоров'я, так і на систему їх територіальної організації. Звичайно, організація закладів в регіоні повинна відповідати загальнонаціональним прийнятим нормам та у своїй структурі бути максимально наближеною до тієї, яка функціонує у всіх інших регіонах країни. Усі медичні послуги повинні бути стандартизованими, а доступність до закладів охорони здоров'я повинна бути однаковою.

Вивчивши досвід взаємодії регіональної політики у створенні та функціонуванні територіальної організації закладів охорони здоров'я, виділено три види такої політики відповідно до рівня впливовості:

- регіональна політика, яка може максимально впливати на діяльність та розташування закладів охорони здоров'я – місцеве самоврядування, орієнтуючись на загальнодержавні та світові норми дотримання здоров'я населення самостійно вивчає та визначає потреби населення у медичних послугах та відповідно до цього приймає рішення про розташування закладу та його профільну орієнтацію. Позитивні сторони: максимальна наближеність медичних послуг до людей, врахування потреб окремо взятих громад чи їх груп. Негативні сторони: в силу обмеженості фінансових ресурсів та неприбутковості закладів система організації може

укрупнюватися, що призведе до розриву в доступності та в обмеженості отримання послуг на значній території регіону;

- регіональна політика, яка зовсім не впливає на діяльність та розташування закладів охорони здоров'я – превельює централізований державний вплив як на територіальну організацію закладів так і на набір надаваних ними послуг. Місцеве самоврядування лише в частковій формі фінансує заклади із регіонального бюджету. Негативні сторони: заклади охорони здоров'я розглядаються лише в системі, тому більша частина їх потреб і можливостей нівелюється та зводиться лише до загальноприйнятого рівня;
- регіональна політика із опосередкованим впливом – існує централізований нагляд за функціонуванням закладів охорони здоров'я, за місцевими «медичними бюджетами», місцеве самоврядування може впливати на таку структуру, максимально забезпечуючи її високий рівень функціонування [1, 2].

Якщо у другому випадку місцеве самоврядування у процесі імплементації регіональної політики охорони здоров'я здійснює лише функцію регулятора, тобто здійснює нагляд за дотриманням стандартів в наданні медичних послуг та розподілі ресурсів у фінансуванні структури закладів охорони здоров'я регіону, то у всіх інших, додатково до зазначеної – функції репрезентативного органу.

Всесвітньою Організацією Охорони здоров'я розроблені основні регуляторні механізми управління територіальною структурою охорони здоров'я: політичний; організаційний; мотиваційний; економічний; правовий механізм [1, с. 66]. З метою більш якісної та ефективної імплементації регіональної політики в системі територіальної організації закладів охорони здоров'я створюють медико-географічні райони. Такі угруповання створюються в межах територіально-адміністративної одиниці. Створення медико-географічного району диктується рядом наступних принципів: принцип територіальної цілісності медико-географічних районів, принцип перспективності розвитку медичного комплексу території, принцип історичності, принцип медико-соціальної ефективності [4].

Враховуючи вищевикладене, роль регіональної політики при побудові та організації закладів охорони здоров'я полягає у постійному контролі над функціонуванням системи закладів з метою врахування потреб населення у якісних та доступних медичних послугах.

Отже, значення медико-географічного районування в процесі імплементації політики територіальної організації закладів охорони здоров'я є суттєвим, оскільки являє собою продукт аналізу функціонально-компонентної та функціонально-територіальної структур регіонального медичного комплексу в умовах конкретної медико-географічної ситуації.

Регіональна політика при запровадженні моделі територіальної організації закладів охорони здоров'я повинна засновуватися на наступних принципах: врахування особливостей медико-географічного районування; чіткому розмежуванні спеціалізації закладів охорони здоров'я територіальних елементів; максимальній підтримці медичних, медико-географічних та

соціальних функцій; підвищення ролі малих медичних форм; оптимізації радіусу медичного обслуговування. Таким чином регіональна політика повинна характеризуватися максимальним впливом на досягнення побудови ефективної територіальної структури закладів охорони здоров'я регіону з метою забезпечення якісних та доступних медичних послуг.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Лемішко Б. Модернізаційний розвиток системи охорони здоров'я [Текст] / Б. Лемішко // Демократичне врядування. – 2011. – Вип. 7. – С. 62 – 70
2. Мартусенко І.В. Медико-географічне районування території Вінницької області [Текст] / І.В. Мартусенко // Регіональна економіка. – 2012. – №3. – С. 49 – 56.
3. Подвірна Х.Є. Геопросторова організація сфери охорони здоров'я: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд.. геогр. наук: спец. 11.00.02 «Економічна і соціальна географія» / Х.Є. Подвірна. – Львів, 2010. – 20 с.
4. Шевчук Л. Т. Основи медичної географії : [текст лекцій] / Л. Т. Шевчук. – Львів, 1997. – 168 с.
5. Eshter Suter, Nelly D. Oelke, Carol E. Adair, Gail D. Armitage Ten key principles for successful health systems integration [Electronic resource]. Access mode: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3004930/>

**Баранко (Угач) Тетяна Степанівна, магістрантка,
Марків Марія Михайлівна, к.е.н.,
старший викладач кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту**

**ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ В УКРАЇНІ:
ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ**

Російська гібридна війна змінює світовий порядок, який протягом тривалого часу після Другої світової війни забезпечував мирне співіснування. Це складний виклик для США, Європейського Союзу і НАТО. У пошуках відповідей на нові загрози Україна пропонує свою допомогу світу – дослідження досвіду українського протистояння російській гібридній агресії. Нині в жодній іншій країні світу немає такого повномасштабного досвіду. Обмін знанням у сфері безпеки дозволить демократичним державам з щирими і благими інтенціями формувати ефективну спільну відповідь на агресію нового типу [1].

До російської анексії Кримського півострова у 2014 році та розпалення української кризи більшість західних авторів пояснювали гібридні загрози переважно недержавним акторам. Але український сценарій показав справжнє обличчя “гібридності” на сучасному полі бою, коли його практикував потужний актор держави. Російська “гібридна війна” в Україні вже розглядалася як поєднання традиційних та нетрадиційних методів, які були доповнені іншими інструментами національної влади – дипломатичним, економічним та інформаційним [2].

Торгова війна Росії проти України розпочалася ще в 2012 році із заборони окремих видів української продукції, але систематичного і всеосяжного характеру набула після Революції Гідності, паралельно з військовою агресією